

Θερινή αναπόληση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: odosaeiginis.blogspot.com

Αυτές οι θερινές οι ώρες που εισοδεύουν τον Ιούλιο στη ζωή μας, διακρατούν μια κατάνυξη και μια νοσταλγία απερίγραπτη, καθώς είναι ταυτισμένες με την πανήγυρη των Αγίων Αναργύρων, των Αγίων δηλαδή που είχε ως προστάτες του το παλιό μας το χωριό.

Καθώς, λοιπόν, η μέρα παραχωρεί σιγά-σιγά τον τόπο της στη Νύχτα, την εράσμια και θεϊκή Νύχτα τη θερινή, από μακριά νομίζεις ότι ακούς σήμαντρα χαρμόсуνα να καλούν τους πιστούς στην Πανήγυρι. Κι ύστερα θαρρείς ότι ξαναβλέπεις τη χορεία εκείνη των συγχωριανών σου να κινούν για την εκκλησιά, εκείνη την παλιά μας την εκκλησία τη χωνεμένη μέσα στο σύθαμπο και το λιτό της το

Όχι, δεν υπήρχε τότε η σημερινή η έπαρση με τα πολλά και ποικίλων χρωματισμών ηλεκτρικά, μήτε παραποιούνταν οι φωνές των ψαλτών και του απλού του Ιερέα με τα σύγχρονα μέσα των ηχητικών εγκαταστάσεων, για να ταΐζεται κι άλλο ο ναρκισσισμός, ο φαρισαϊσμός και το ίδιον θέλημα. Στα πάντα και τα πάντα ήταν φυσικά και βγαλμένα όλα από τα χέρια του Θεού και των ανθρώπων. Το λάδι, το κρασί, το πρόσφορο, το κερι... Όλα έργα χειρών ανθρώπων: φυσικά και γνήσια. Όπως γνήσια ήταν η πίστη των πατέρων μας κι όχι νοθευμένη, όπως το νάμα με τα

συντηρητικά...

Αυτά αναλογίζομαι απόψε. Και δε σκέφτομαι αυτά που πέρασαν.

Σκέφτομαι αυτά που ζούμε και είναι τόσο μακριά από το δρόμο της ταπείνωσης και της προσφοράς. Γιατί σήμερα, όπου κυριαρχεί η εικόνα κι η προβολή του λεγόμενου, με τον ξενικό τρόπο, image και δη του δικού μας, όλα μοιάζουν να χαροπαλεύουν μέσα μας, γιατί ο σκοπός δεν είναι να διδάξουμε και να νουθετήσουμε άλλα ν' αυτοπροβληθούμε. Κι αν αναπολώ εκείνες τις πανηγύρεις είναι, γιατί θυμάμαι, πως όλους εκείνους τους ανθρώπους λίγο τους ένοιαζε να «φανώσι τοις ανθρώποις». Εκείνοι ζούσαν το πανηγύρι τους με μια μεγαλοπρέπεια και βαθειά συναίσθηση. Ήξεραν ότι τη μέρα αυτή θα υπήρχε κατάπαυσις από πάντων των έργων, θα στρώνονταν γιορτινό τραπέζι, θα ετοιμάζονταν το καλό το φαί, θα πήγαιναν στους συγγενείς και γνωστούς να ευχηθούν, με λίγα λόγια η μέρα αυτή ήταν ιερή, γιατί έκοβε το σκληρό το χρόνο της αδυσώπητης καθημερινότητας και στάλαζε στις ψυχές δρόσο αγιοπνευματική και ελπίδα...

Πάνε πενήντα τόσα χρόνια... Κι ακόμα οι στιγμές εκείνες είναι σα να έγιναν χθες...

Ευγνωμονώ τον Κύριο που μου χαρίζει ακόμα αυτή τη δυνατότητα να επιστρέφω και την ευλογία να ξαναζώ περιούσιες ώρες, όπως εκείνες του εισοδικού του Ιουλίου με την σεπτή τη Μνήμη των Αγ. Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού.

Σκόπελος

π. Κωνσταντίνος Ν. Καλλιανός

Πηγή: *Ενοριακή Ευλογία, Μηνιαία Έκδοση Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Πευκακίων Αθηνών, Έτος ιγ', αριθμός τεύχους 144-145, Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2014.*